

Özlemedin mi

– Damlalar... · 11 Mayıs 2018

Geldi çöktü yine zamansız bulutlar,
Sensizliğe ayırdığım, gidişine küskün odamın üzerine.
Sanki sen yeterince kaplamamışsın gibi her yeri,
Zamansız süzülen bu yağmurlar, boğar beni
İçeride yağmur, içimde sen.
Dışarıda güneş, gönlümde batan sen.
Hüznü benden taşan bir yoksunluk gecesi,
Gözlerimde, kayan yıldız sen.
Her şey bir yarış içinde sanki,
Benimle vefaya dair, inat edercesine,
Ben unutmak istemiyorum diyorum,
Onlar, yeter çok düşünme, o gelmez diyor.
Onlar kalk git, üzme kendini diyor.
Ben, ondan başka gidecek yerim yok ki diyorum.
Onlar bak yine yaran kanıyor diyor,
Ben dokunmayın yarama,
Yaramda yar var diyebiliyorum sadece... bir kuru yar,
Senin anlamını ağzına kadar doldurduğun,
Benimse ağzıma bile yakışmayan yavan bir söz.
İçinde sen olan, benden dökülen, bir kuru yar,
Bir türlü anlamıyoruz konu sen olunca işte,
Derdim anlamak da değil ya zaten,
Seni unutturacaksa eğer bana.
Ama yine de olmayacaktım bir daha ben böyle,
Öyle söz vermiştim ya sana son bakışını da alıp giderken,
Islanmayacaktı bir daha kirpiklerim düşünürken seni
Kendi yağmurlarıma kapılmayacaktım.
Sen aklıma geldiğinde,
Ben çekip gidecektim kendimden,
Ta ki... Özlemin beni benden alana kadar.

Seni hatırlamak için hep bir bahanem vardı benim,
Bir gün gördüğüm bir rüya,
Başka bir gün okuduğum bir kitap.
Hiç bir şey bulamazsam sana dair bir yaşanmışlık,

Buluyordum işte bir sebep, kokusunu senden alan.
Hiç bu kadar uzamamıştı bizde mesafeler,
Oysa biz ne şehirler devirmiştik, özlem yanmasın diyerek.
Şimdi ise bir sokak ötesi, bir çiçek bahçesi yerin
Yani senin hep olmanı istediğim kadar yakınımdasın aslında,
Ama ben neden gidemiyorum,
Neden direniyor ayaklarım bu sana gidişlerime.
Olanca acımasızlığıyla sana sürüklediğinde göz buğularım gecenin bir yarısı,
Oturup diz çöktüğümde toprağının başucuna,
Neden artık hep ben konuşuyorum,
Ve sen... Ve sen... Sadece dinliyorsun.
Eskiden böyle değildik biz,
Hep sen konuşurdun, ben gözlerimle dinlerdim seni.
Şiir gibiydi her sözün, her bakışın, her halin...
İşte bak, en sevdiğin çiçeklerden getirdim yine sana,
Ne olur bir kerecik daha kalk... Kalk da bak bana
Yıldızları kıskandıran o siyah gözlerinle...
Adın bir nefes kadar kısayken dilimde,
Acın bir ömre sığmayacak kadar uzun
Kapatmıyor zaman denen kefen, hasretini bende.
Yıllar sonra çok şey mi? istiyorum senden,
Sahi... Sahi sen hiç mi? özlemedin beni,
Çekip gittiğinden beri bu yürekten...

<https://www.youtube.com/watch?v=OPCyEsm8mR0>